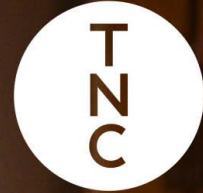




Generalitat de Catalunya  
Departament de Cultura



TEATRE NACIONAL  
DE CATALUNYA



# ILS NOUS ONT OUBLIÉS

Séverine Chavrier

(a partir d'*El forn de calç* [Kalkwerk] de Thomas Bernhard)

## Informació pràctica del TNC

### Estrena mundial al Teatre Nacional de Catalunya:

- Dissabte 12 de març, a les 19 h, a la Sala Gran
- Diumenge 13 de març, a les 18 h, a la Sala Gran

**Durada:** 4 hores i 15 minuts (amb dos entreactes inclosos)

**Espectacle en francès amb subtítols en català**

**Edat recomanada:** a partir de 16 anys

### Gira de l'espectacle durant la Temporada 2021-2022:

- 24 i 25 de març de 2022: Tandem Scène Nationale Arras-Douai
- Del 12 al 27 d'abril de 2022: Odéon-Théâtre de l'Europe
- Del 2 al 14 de juny del 2022: Théâtre National de Strasbourg
- 8 i 9 de juliol de 2022: Teatro Nacional São João, Porto, Portugal

\*Gira oberta per la Temporada 2022-2023.

**Material de premsa disponible a [www.tnc.cat/premsa](http://www.tnc.cat/premsa)**

### Preus al TNC:

Preu Jove (-50% per joves de fins a 35 anys)	14,50 €
Preu especial	24,50 €
Preu general	29 €

— Preu Jove: 50% de descompte per a joves de fins a 35 anys, Carnet Jove i aturats. Imprescindible acreditació.

— Preu especial: compra abans de l'estrena, dia de l'espectador (dimecres), abonats/ades TNC (entrades fora d'abonament), grups (+10 persones), +65 anys, discapacitats (quan la targeta acreditativa identifiqui que necessita acompanyant, l'acompanyant serà gratuït) i famílies nombroses, monoparentals i d'acollida. Imprescindible acreditació.

## Garanties exceptionals del TNC

**Flexibilitat:** el públic del TNC pot anul·lar les entrades fins a 2 hores abans de la funció per motius d'inseguretat en relació amb la COVID-19. Imprescindible escriure a [taquilles@tnc.cat](mailto:taquilles@tnc.cat).

**Entrades al mòbil i identificades:** per evitar intercanvis de documents en paper, totes les entrades seran digitals i caldrà portar-les sempre al mòbil (es demana no portar-les impreses). En el moment de la compra es demanaran algunes dades a l'espectador/a (com per exemple el número del mòbil) per tal de facilitar-ne la identificació, si convé.

**Accés esglaonat al TNC:** totes les entrades incorporen una franja horària d'accés al Teatre. Abans de venir al Teatre, l'espectador/a ha de consultar la seva franja horària.

**Mesures de seguretat a [www.tnc.cat](http://www.tnc.cat)**

## ***Ils nous ont oubliés, de Séverine Chavrier (a partir d'*El forn de calç* [Kalkwerk] de Thomas Bernhard)***

Direcció	Séverine Chavrier
Escenografia	Louise Sari
Il·luminació	Germain Fourvel
Vestuari	Andrea Matweber
Música	Florian Satche
So	Simon d'Anselme de Puisaye i Séverine Chavrier
Vídeo	Quentin Vigier
Doma i educació d'aus	Tristan Plot
Ajudant de direcció	Ferdinand Flame

### **Amb:**

Laurent Papot  
Marijke Pinoy  
Camille Voglaire

Construcció d'escenografia Julien Fleureau i Olivier Berthel

Regidoria	Corto Tremorin
Producció	CDN Orléans / Centre-Val de Loire
Coproducció	Théâtre de Liège, Théâtre National de Strasbourg, Théâtre de la Cité – CDN Toulouse Occitanie, Tandem Scène Nationale Arras – Douai, Teatre Nacional de Catalunya

Amb la col·laboració especial de Région Centre – Val De Loire

Col·laboradors	Odéon-Théâtre de l'Europe JTN - Jeune Théâtre National - Paris ENSATT - École Nationale Supérieure des Arts et Techniques du Théâtre - Lyon Ircam Institut de recherche et coordination acoustique/musique amb la participació de DICRÉAM
----------------	----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

Agraïments	Rachel de Dardel Marion Stenton Augustin Muller Amandine Riffaud
------------	---------------------------------------------------------------------------

Equips tècnics i de gestió del TNC



**Una reflexió sobre la bogeria, la paranoia i els maltractaments i abusos perpetrats en nom de la ciència.**

Konrad té una oïda tan fina que ha aconseguit arribar a sentir-ho pràcticament tot. Ara, s'ha reclòs a La Calera, un antic forn de calç, amb la seva dona. En el silenci d'aquest edifici aïllat, Konrad intenta desenvolupar sense gaire èxit un estudi que considera vital i el té obsessionat. Però un incident durant la Nit de Nadal ho canviarà tot.

## Séverine Chavrier, autora i directora de l'espectacle

Després de *Nous sommes repus mais pas repentis* (Les Ateliers Berthier – Odéon – Théâtre de l'Europe el 2016), Séverine Chavrier aborda un altre Thomas Bernhard, encara molt més proper al seu passat com a cronista judicial. Amb un humor devastador, el mestre de l'exageració desplega en aquesta obra algunes de les seves més grans obsessions.

Extensa i petita, buida i desendreçada, la guixera que apareix a l'obra és una casa blanca tal com una habitació estèril i negra com el bosc que l'envolta. Una parella s'hi tanca amb pany i forrellat després d'haver-ne fet bloquejar les portes i d'haver-ne fet tancar les finestres. Perquè el que necessita en Konrad és una pau absoluta per escriure el seu *Assaig sobre l'audició*, una pau que li és del tot impossible. Per començar, la seva dona està malalta i és totalment dependent d'ell. En Konrad ha d'assumir sol totes les tasques de la llar. Vendre un per un els mobles, sense que la seva dona ho sàpiga, per assegurar la seva subsistència. Garantir la seva seguretat, també, amagant armes en gairebé totes les estances, car l'aïllament atrau els assaltants...

Una contribució en forma de farsa desesperada a l'«estudi del que mana les catàstrofes de la intel·ligència», *El forn de calç* és una magnífica oda a l'esterilitat. Chavrier fa ressonar aquesta oda sobre un escenari glaçat i carregat de sensacions, nodrit de records de *Persona* i de *Shining*: un teatre gebrat, perseguit per tots els espectres del so, des de les veus que sorgeixen del soterrani fins a les percussions de damunt l'escenari sobre les plaques de guix.

## Entrevista a Séverine Chavier, autora i directora de l'espectacle [Font: CDN Orléans/Centre-Val de Loire]

### ¿Què et va fer tornar a Thomas Bernhard?

Séverine Chavier: No pensava tornar a aquest autor perquè tenia la impressió d'haver dit molt amb *Nous sommes repus mais pas repentis*. Però trobava que la seva prosa era més rica i més catastròfica. Aleshores em vaig tornar a submergir en un dels seus primers textos, *El forn de guix*. En aquesta època, Thomas Bernhard encara és un cronista judicial. Acaba d'escriure *Gelada* i *Amras* i està obsedit amb la idea del suïcidi i la bogeria. El soliloqui es posa en marxa, la ridícula impossibilitat d'escollir un lloc de treball i de concentració entre la ciutat i el camp ha arribat al límit, Àustria i els seus bonics paisatges «que irriteren el cervell» ja és odiada però encara no assenyalada amb el dit per la seva impossible desnazificació. El succés en la seva màxima absurditat encara ocupa un lloc destacat, i el fred atrapa els cossos i les ments en un món aspre (lluny encara de la crítica mundana de *Tala*) en què l'esperança d'una misantropia factible es veu ràpidament frustrada. *El forn de calç* posa en joc una parella que s'aïlla i viu reclosa en un lloc gens acollidor. Es tracta d'un llarg flashback, una investigació sobre un assassinat i una mena de reconstitució de l'infern conjugal dels darrers mesos.

### El suspens hi té un gran paper.

S. C.: Caldria que al llarg de l'espectacle ens poguéssim preguntar: ¿però qui ha pogut realment desaparar? Es tracta d'una investigació a la manera de Kurosawa a *Rashomon*. Hi hauria diverses versions possibles fins al tret final. ¿Qui ha disparat realment? Diuen que ha estat en Konrad, però també hauria pogut ser perfectament la infermera mentre canviava una dosi o la pròpia dona mentre netejava el seu fusell. Al llibre, Bernhard es diverteix fent divergir el que diuen els principals visitants sobre certs detalls. La nostra feina ha estat en tot cas intercalar dins aquests darrers mesos de vida visions premonitòries, amenaces tàcites i inconscients i flirtejós desitjats i temuts amb la mort.

I en aquesta reconstitució de l'assassinat hi ha també la qüestió molt teatral d'allò que és veritat i allò que és fals. L'escenografia, les imatges en vídeo i el tractament sonor hi juguen un gran paper. Hi ha arbres de veritat falsos. Hi ha els ocells falsos, els xiulets de caça i els ocells de veritat. ¿Hi ha una infermera de veritat? ¿Visitants de veritat? ¿Maniquins o éssers de carn i ossos? ¿Hi ha diversos actors o només tres protagonistes? ¿Sentim passos sobre la neu o les veus a l'altra riba com en Konrad i les seves al·lucinacions sonores?

### Però al bell mig d'aquest forn de calç, hi ha sobretot una parella, en Konrad i la seva dona.

S. C.: Més enllà dels fets, el veritable tema crec jo és l'aflicció d'aquests dos éssers que finalment continuen junts per l'odi. Al final, abandona de debò la seva dona, deixa de cuidar-la. Ell mateix ja no té realment l'esperança d'escriure. Una degradació causada pel desgast. Així és com segueixen vius. Bernhard va servir-

se molt de la discapacitat, sobretot en el seu teatre. ¿Realment la seva dona és discapacitada? ¿O ho fa servir per guanyar una batalla en aquesta guerra sense sortida? És una manera de prendre com a ostatge el seu marit. Es crea un xantatge permanent des de les dues bandes. El sacrifici d'anar a viure al forn de calç de la senyora Konrad per afavorir la possibilitat d'escriure del seu marit constituïria el preu d'un sacrifici anterior: el que va fer el senyor Konrad durant els vint anys anteriors de viatjar compulsivament arreu del món per contrarestar el curs enfollit de la seva malaltia. Es tracta d'una aristocràcia en decadència. Van arribar amb dues barcasses plenes de mobles. Només van voler guardar al seu voltant els objectes sense valor i van repartir la resta per tot l'edifici. En Konrad ho va vendre tot a esquenes de la seva dona, que encara creu que viu en una forma de prestigi. Però al capdavall no queda res més que bagatel·les ràpidament soterrades per la neu. És bonic veure el que queda d'una vida. En el seu aïllament, s'empobreixen. M'agrada aquesta situació de supervivència que imposa Bernhard. Ja passava a *Nous sommes repus*, en què les germanes havien fet fora el servei per preparar l'àpat. Havíem treballat molt sobre el fet que no ho aconseguïen. Aquí tampoc, no aconseguïen sobreviure. Aleshores encarreguen el menjar i veiem com repartidors de Deliveroo puguen fins al forn de calç.

De vegades esperen el menjar fins ben entrada la tarda i es queden així durant hores «prostrats en la foscor, sense menjar, gairebé sense forces». Això explica tot un món de classe, però també una desolació terrible en un món que ja no té cares. Hi ha visitants que porten màscares, nombrosos, silenciosos o sorollosos, obsequiosos o gens empipadors, intercanviables, que entren, que esperen, que venen a «trucar a la porta» per molestar en Konrad en el seu treball de recerca i les seus intents d'escriure. Tanmateix, en la majoria d'ocasions li cal un interlocutor i acaba esplaiant-se amb el primer que arriba, el qual pren com a ostatge en un soliloqui virtuós i desesperat.

**Entre els visitants, hi ha també la infermera, un personatge inventat que no apareix a la novel·la.**

S. C.: Aquest personatge em permetia potser fer que existís millor la relació de violència en la parella. Porta també tots els rostres dels múltiples visitants. No es tracta de desig, sinó de discòrdia. Bernhard va parlar poc de la joventut. Aleshores m'he basat en Elfriede Jelinek per construir aquest personatge que creu dominar aquesta parella. Roba una mica a la dona, li pren alguns objectes sense valor. Hi havia també la idea de ser desposseït d'alguna cosa, en la malaltia i en la immensitat del forn de calç. En les primeres línies de la novel·la, en Konrad compra un piano per calmar els nervis i armes de foc. S'enclaustra, es tanca, en aquesta por envers l'altre, allò desconegut, aquests temes que Jelinek va immediatament reprendre amb escriure. Perquè aquest forn de guix està curiosament habitat. Hi ha aquests subsòls en què la gent es podria amargar, aquests passadissos en què altres estan atrapats. En el procés de treball, vaig fer venir gent a aquest forn de guix: un dels actors d'*Aria da Capo*, un nen de dotze anys i la meva filla de tres.

Els ocells són també visitants sobre l'escenari. Un corb i coloms. Subratllen la qüestió de la solitud, de l'abandó, el vincle entre la natura i l'hàbitat. En termes



del pensament molt masculí de Bernhard, un pensament del segle XX, vam voler evocar pensaments més contemporanis, clarament feministes, els de Vinciane Despret amb el seu *Habiter en oiseau* o els de Donna Haraway sobre les espècies de companyia, a partir també de la referència a Kropotkin que Bernhard fa en el seu llibre (a en Konrad li agrada llegir Kropotkin a la seva dona mentre que a ella li agrada Novalis).

Per afegir investigació a la investigació...

### **I en Konrad s'hi ha instal·lat per escriure un tractat sobre l'oïda, un gran text.**

S. C.: Bernhard parla de l'esterilitat relacionada amb la cerca d'un absolut finalment inhibitor. ¿On, com i quan treballar? ¿I donar forma a la seva feina intel·lectual? Però amb el to d'una enorme farsa. La de la impossibilitat de posar negre sobre blanc una idea que tindriem al cap. Perquè no som al lloc adequat en el moment adequat. Perquè hem estat molestats. En Konrad, tal com hem dit, té nombrosos visitants que venen a molestar-lo. La seva dona, discapacitada, també el molesta.

Finalment, en la freqüència a freqüència que mantinc amb Bernhard sobre la seva misogínia latent, és bastant divertit que s'inverteixin els papers. L'home s'enfronta amb l'obra que vol escriure i la gestió de la vida material. Ell també es veu absorbit per la vida familiar. En Konrad és un home casolà que ha d'escriure. A la novel·la, Bernhard no parla gens sobre el tractat, així doncs l'escenografia s'havia d'encarregar de fer-ho. Hem treballat l'escenari com un espai extremadament sonor. El so d'una patata xip o d'un ronc, d'una porta que es tanca de cop, com en una avinguda, parets que fan soroll. A l'escenari, hi ha un músic que improvisa, Florian Satche, que fa que tot soni. Aquest espectacle és un poema musical. Volia trobar aquesta cosa ansiògena que no és estranyesa sinó tensió, desesperança, i sobretot molta malenconia .

### **¿I per què aquest títol, *Ils nous ont oubliés*?**

S. C.: Aquest forn de guix és com un petit escenari tancat dins d'un bosc, una mica inaccessible. És un lloc aïllat i bastant gran. Hi havia el repte de representar aquesta immensitat sobre aquest escenari tan petit, amb les seves diferents habitacions i els seus subsòls. Un lloc inaccessible a causa de la neu també. Al final de la novel·la, diu que la màquina llevaneus ja no hi arriba. Neva sovint a l'espectacle i, finalment, aquest petit escenari s'ha convertit en un món sota un campana de vidre, una veritable bola de neu. El dispositiu escenogràfic explica el curtcircuit mitjançant l'aïllament. Quant a la seva autobiografia (sobretot *El fred*), els seus combats dolorosos amb la malaltia pulmonar, imaginava que en aquest bosc hi podia haver, amb aquests personatges que porten màscares, malalts d'un sanatori passejant pels volants; era també una mena de miratge de *La muntanya màgica* de Thomas Mann.

No sé què en quedarà d'aquest contrapunt, però en improvisar en aquest espai mental, els actors van començar a cridar: «S'han oblidat de nosaltres, ja no ens donen la nostra medicació, els nostres refrigeris, volem drogues dures...»

Ils nous ont oubliés



## Fotografies d'*Ils nous ont oubliés*

© Alexandre Ah-Kye



Més material de premsa disponible a [www.tnc.cat/premsa](http://www.tnc.cat/premsa)

## EQUIP ARTÍSTIC

[Font: CDN Orléans/Centre-Val de Loire]

### SÉVERINE CHAVRIER

Músic, directora de teatre i llicenciada en filosofia, dirigeix el CDN Orléans / Centre-Val de Loire des del gener del 2017.

Un cop acabats els seus estudis superiors de música, obté una medalla d'or i un diploma del Conservatori de Ginebra en piano, així com un primer premi d'anàlisi musical. Es forma com a actriu des de molt jove, assisteix a les classes de Michel Fau i de François Merle i més endavant participa en diversos tallers on continua la seva formació amb artistes com Félix Prader, Christophe Rauck, Darek Blinski o Rodrigo Garcia. Cadascun dels seus espectacles és una oportunitat per trobar-se i intercanviar idees.

Com a actriu i músic, multiplica les col·laboracions tot dirigint la seva companyia La Sérénade interrompue. Juntament amb Rodolphe Burger, coneix Jean-Louis Martinelli per al qual crea i interpreta la música de diversos espectacles al Théâtre Nanterre-Amandiers (*Schweyk* de Bertolt Brecht, *Kliniken* de Lars Norén i *Les Fiancés de Loches* de Feydeau).

L'any 2009, La Sérénade interrompue rep un ajut a la creació amb la companyia FV de François Verret i es converteix en la intèrpret de tres creacions per a piano preparat fins al 2012 (*Cabaret*, *Do you remember no I don't* i *Courts-Circuits*).

Séverine Chavier té un enfocament singular envers la direcció, en què el teatre dialoga amb la música, la dansa, la imatge i la literatura. Concep els seus espectacles a partir de tota mena de materials: el cos dels intèrprets, el so del piano preparat o els vídeos que sovint ella mateixa dirigeix. Sense oblidar la paraula, una paraula erràtica que modela submergint-se en l'univers dels autors que més li agraden.

El 2009, la seva obra *Épousailles et représailles*, a partir de Hanokh Levin, creada al Théâtre Nanterre-Amandiers i més endavant programada al CENTQUATRE-PARIS per l'Odéon-Théâtre de l'Europe, en el marc dels Festival Impatience, dissectiona les vicissituds de la parella amb humor, crueltat i humanitat.

L'octubre del 2011, Séverine Chavier, aleshores artista associada al CENTQUATRE-PARIS, hi crea, en el marc del Festival TEMPS D'IMAGES d'Arte, *Série B – Ballard J. G.*, inspirada en James Graham Ballard, i més endavant, al Festival d'Avinyó 2012, *Plage ultime*, que es va poder veure al Théâtre Nanterre-Amandiers i a la MC2: Grenoble.

Entre el 2014 i el 2016, va ser convidada a crear dos espectacles al Théâtre Vidy-Lausanne: *Les Palmiers sauvages*, a partir de la novel·la de William Faulkner, i *Nous sommes repus mais pas repentis* (*Déjeuner chez Wittgenstein*).

Després de les gires pels grans escenaris francesos (Bonlieu Scène nationale - Annecy, Nouveau Théâtre de Montreuil, La Comédie de Reims, Centre dramatique national Tandem Scène Nationale Arras-Douai, Points communs, Nouvelle scène nationale de Cergy-Pontoise / Val d'Oise, Chateaufallon-Liberté scène nationale...), aquestes dues obres es van presentar juntes a l'Odéon-Théâtre de l'Europe la primavera del 2016.

El 2015 i més endavant el 2017, Séverine Chavier va crear les dues parts d'*Après coups*, *Projet Un-Femme*. Reunint dones artistes que provenien del circ i de la dansa,

els dos espectacles es van muntar al Théâtre de la Bastille de París abans de ser presentats a Lió, Rouen, Orleans, Rennes, Reims, Bobigny i a la Biennal d'Art Contemporani de Rabat (Marroc).

La música, que ella interpreta en les seves pròpies posades en escena o amb prestigiosos improvisadors, continua ocupant un lloc destacat en la seva vida d'artista. El 2013, improvisa al piano, en duo amb Jean-Pierre Drouet per al Festival d'Avinyó i et l'Opera de Lille, i amb Bartabas a La Villette - Parós.

La tardor del 2016, a La Pop (París), crea amb Mel Malonga, baixista congolès, l'espectacle *Mississippi Cantabile*, trobada musical entre el Nord i el Sud.

El gener del 2020, convidada pel Festival Santiago a Mil, Séverine Chavier va posar en escena *Las Palmeras Salvajes*, una recreació en castellà de *Les Palmiers sauvages* a partir de William Faulkner.

L'any 2020, el seu espectacle al voltant de l'adolescència i la música, *Aria da Capo*, puja a l'escenari del Théâtre National de Strasbourg en associació amb el Festival Musica i emprèn una gira per França durant la temporada 2020/2021 i 2021/2022.

El 2021, assumeix la direcció artística de l'espectacle de la 33a promoció del CNAC, Centre national des Arts du cirque.

## MARIJKE PINOY, ACTRIU

Treballa des de fa més de trenta anys per al teatre i el cinema després d'haver-se format al Conservatori de Gant (Bèlgica), on va obtenir el «Primer Premi d'Art Dramàtic» l'any 1985.

Entre les seves múltiples col·laboracions, podem esmentar Milo Rau, Peter Van den Eede, Mikaël Serre, Johan Simons - Cie de Koe i action zoo humain.

Durant molts anys, treballa per al Theater Zuidpoo, on entre altres ha actuat a *De Soldaat-facteur en Rachel* (1997) i *De drumleraar* (1999) de i dirigit per Arne Sierens. En aquestes dues obres, Marijke Pinoy actua amb Jan Steen, amb qui treballa sovint, com per exemple a *Zwijg Kleine* (1997), un muntatge de De Werf.

El 2000, rep el «Premi Velinx del Públic» pel monòleg *Bouche B*, dirigit per Eric Devolder. Dirigeix un text d'Arne Sierens el 2011: *Mouchette / Colette*. Més endavant, *Yerma mérite des claques* el 2004 i *Soeur sourire* el 2007. Treballa també per al cinema: *Vidange perdue* de Geoffrey Enthoven (2006) i *Ben X*, la primera pel·lícula de Nic Balthazar (2007), *Au cul du loup* i *Elle ne pleure pas, elle chante*. Recentment, ha actuat a *Belgica*, *Problemski Hotel* i a *Soomer*, un film de Victoria Deluxe.

El 2011, va actuar a *Outrage au public* de Peter Handke dirigit per Peter Van den Eede, Cie de Koe al Théâtre de la Bastille en el marc del Festival d'Automne de París, actua en la posada en escena de Mikaël Serre de *L'impasse*, *I am what I am* per al Festival Temps d'images i el F.I.N.D Festival a la Schaubühne de Berlín i a *Les enfants du soleil* al teatre Maxim-Gorki.

Marijke ha participat en grans festivals –principalment amb produccions franceses– com ara Avinyó, París, Lausana, Reims, Lille i Berlín. Aquests darrers anys, ha aparegut a la televisió a *De Smaak van de Keyser*, *In Vlaamse Velden* i *Red Sonja* i a la sèrie internacional *The Team*.

Marijke Pinoy és professora a la KASK - Ecole des Arts de Gand. Després de col·laborar anteriorment amb NTGent a *Over there, between the ortles* i a *Woyzeck* d'Eric Devolder, Marijke Pinoy forma part de la distribució d'*Onderworpen* (basada en la novel·la *Submissió* de Michel Houellebecq) i del díptic *Platform/Onderworpen* de Johan Simons i Chokri Ben Chikha. El 2018-2019, actua en el muntatge de Milo Rau *Oreste à Mossoul*.

L'any 2021, actua a *Les Brigands*, direcció de Mikaël Serre, i escriu el solo *Le pouvoir de dire non* en homenatge a Rosa Luxemburg i Hannah Arendt. Artista activista, Marijke Pinoy defensa els drets dels artistes i dels sense papers.

## CAMILLE VOGLAIRE, ACTRIU

Camille Voglaire és una actriu belga que divideix el seu temps entre el teatre, el cinema i la televisió. Llicenciada el 2014 per l'Institut des Arts de Diffusion, guanya el mateix any la competició dels Joves Actors de la província de Luxemburg. En paral·lel als seus estudis, produeix amb amics la sèrie *Typique* a YouTube, amb què es fan notar, produir i difondre a les cadenes públiques (RTBF, France Télévisions). Un cop acabats els estudis, actua i canta a l'Òpera sota la direcció de Dominique Serron, i a continuació surt de gira amb *Le Malade imaginaire* dirigit per Patrice Mincke. Un any més tard forma part del repartiment del film *Les Oiseaux* d'Olivier Ringer, guardonat a la Berlinale. El 2016 cofunda el Canine Collectif, que aplega onze joves actors creadors que s'ocupen de totes les etapes de la creació sense un paper preestablert, la qual cosa li permet fer el paper protagonista de l'espectacle performatiu *REGIS* (2019) i alhora cosignar la posada en escena de *L'Ouest solitaire* de Martin McDonagh (2020). També apareix a la sèrie de Netflix *Transferts* o a Arte al costat de Mathieu Amalric a *L'Agent immobilier*. Quan no actua, li agrada fer de coach per a nens i nenes als platós de cinema o escriure per a ells obres de teatre musical en col·laboració amb l'Orquestra Filharmònica de Lieja.

L'any 2022, coneix l'autora contemporània nord-americana Annie Baker, que havia descobert encarnant Lauren a *Cercle*, *Miroir Transformation* a l'Atelier Théâtre Jean Vilar, i porta a escena el seu darrer text al costat del col·lectiu flamenc tg Stan.

## LAURENT PAPOT, ACTOR

Després d'estudiar al Cours Florent, crea amb Séverine Chavier la companyia La Sérénade interrompue i actua en molts dels seus espectacles: *Épousailles et représailles* (Hanock Levin), *Série B*, *Plage ultime*, *Les Palmiers sauvages* (basat en William Faulkner) i *Nous sommes repus mais pas repentis* (*Déjeuner chez Wittgenstein*) de Thomas Bernhard.

També ha actuat a *Requiem 3*, amb direcció de Vincent Macaigne; *Vu du Pont* d'Arthur Miller, amb direcció d'Ivo van Hove, *Les Trois soeurs*, amb direcció de Simon Stone, i *Bérénice*, amb direcció de Célie Pauthe.

En el cinema, ha actuat a *Un monde sans femmes* de Guillaume Brac, *Un peuple et son roi* de Pierre Schoeller, *Pour le réconfort* de Vincent Macaigne i *Harry Haft* de Barry Levinson.

Professor d'art dramàtic al Cours Florent (2006-2008), va ser artista associat del CDN Orléans / Centre-Val de Loire del 2017 al 2021.

El 2020, crea en el marc dels SOLI, punt culminant de la programació del CDNO, *Perspective de fuite*, una conferència inèdita.

## FLORIAN SATCHE, MÚSIC

Florian Satche és bateria, percussionista improvisador i compositor. Explora de forma única tot el que la bateria i les percussions poden oferir quant a matisos, timbres i sonoritats. Cofunda el 2012 el Tricollectif, col·lectiu d'artistes que aplega músics, autors i videoastes, i participa en molts dels seus projectes, com *Petite Moutarde* amb Théo Ceccaldi i diversos espectacles de l'Orchestre du Tricot.

Guanyador de Jazz Migration 2013 amb Marcel & Solange, rep el premi de grup en el Concours national de jazz de la Défense el 2011 i el premi al millor instrumentalista en el Tremplin Jazz d'Avignon del 2013 amb Toons, el Quintet de Valentin Ceccaldi.

Ha treballat sobretot amb Joëlle Léandre, Samuel Blaser, Christophe Moniot, Alexandra Grimal, Séverine Chavrier, Jean-Luc Cappozzo, Yom, Théo i Valentin Ceccaldi, Roberto Negro, Gabriel Lemaire, Quentin Biardeau, Julien Desprez, Ivan Gélugne, Adrien Chenebault i Guillaume Aknin, entre altres

Treballa també en la composició musical per al teatre i la dansa amb les companyies Les oiseaux mal habillés, el Théâtre de l'Éventail, Les veilleurs - Emilie Leroux, Furinkaï i Satchie Noro.

El 2019 i el 2020, viatja arreu de França amb *Lent* i *Ours*, dos muntatges del Tricollectif. També participa en el nou espectacle de l'Orchestre du Tricot *Constantine* en gira el 2021 i el 2022.

---

# MECENES

---

Patrocinador

**Damm**  
Fundació

---

Protectors

 Fundació "la Caixa"

 Sabadell  
Fundació

 FUNDACION  
ACS

---

Benefactor

*Coca-Cola*

---

Col·laboradors

**VERI**  
AJUDA PURA DEL PINYET

*Gramona*

 FC BARCELONA

**INSTITUT  
FRANÇAIS**  
Espagne

---

Miçans de comunicació

**L'AVANGUARDIA**

**3**

**CATALUNYA  
RÀDIO**

**P** el Periòdic

**EL PUNT AVUI+**

**a**  
TV3

**RAC1**

---

Projecte Tàndem

**Fundació  
Catalunya  
La Pedrera**

TNCDigital

**III** Institut  
ramon llull

---